

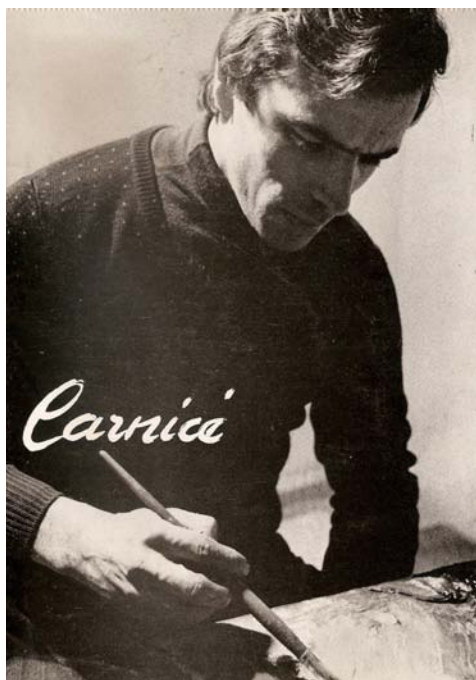
Carnice

*“EL Paisatge
amb Sentiment”*

Gràcies Maite Batalla, per cedir-nos aquest racó amb tant caliu de l'Hotel Suís, i enhorabona per la teva empenta artística que vetlla per l'art sabadellenc i els seus artistes. Avui som aquí per un d'ells, que m'estimo molt.

Amigues, amics, amants de l'art, la pintura i la natura bona tarda i benvinguts a una nova conversa artística a l'Hotel Suís de Sabadell. A partir d'ara estan convidats a endinsar-se en el paisatge de l'artista pintor Albert Carnicé i el sentiment que ha viscut i ha transmès amb la seva obra, al llarg de la seva carrera. Prenguin alè... mirant-s'ho amb perspectiva i sobretot, posin tots els sentits. Esperem que sigui un gaudi per a tots!

Aquesta és la història d'un amant del Paisatge.

Albert Carnicé va néixer a Sabadell amb un do per la pintura, un do que no coneixeria fins l'adolescència quan va començar a dibuixar i a sentir els colors. En la seva primera entrevista com a "artista pintor" ja ho va afirmar:

" Per mi el paisatge és una Font d'inspiració inesgotable. És la realització personal, el tot".

De ben jove, l'Albert va compaginar la destresa de les seves mans entre la fusteria i aquells dibuixos, a carbonet. A sobre, hi posava colors, pintura a l'oli, un *hobby* que el feia viatjar a altres mons, a escenes diferents, a vistes increïbles... i tenia empenta. i empenedoria... però

Ell mateix, va decidir que volia adquirir una tècnica, lliçons dels grans cracks d'aquella època, i què millor que a través de pintors de la “ceba” de la ciutat.... Així fou com.... l'Albert als seus 18-20 anys, cursà estudis de pintura a Belles Arts, ben atent a les nocions artístiques de Mestres com Alfons Gubern, Rayo, Salanguera, Bonada.... I el seu gran ídol, en Serrassanta.

ELS INICIS

Carnicé, ja dóna forma al seu cognom amb pintura a l'oli negra, a peu de quadre, unes lletres comencen a posar en relleu a un futur artista... un primerenc pintor que ja comença a creure en ell mateix. En aquell llavors, la pintura cada vegada envaïa més la seva vida, es convertia mica en mica en la seva passió. El feia sortir al carrer, i plantar el cavallet davant l'atenta mirada de vianants curiosos. Però ell estava absorbt en allò que sortia de dins seu i allò que veien els seus ulls.

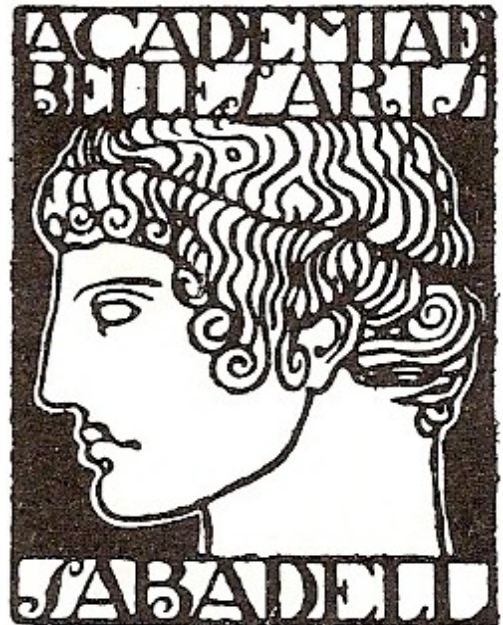

Com aquest bon dia, participant a un concurs de pintura ràpida a Sabadell, concentrat pintant el GLOBUS, carrers

BELLES ARTS

I arriba l'any del debut. 1974, un any per emmarcar, i mai millor dit. Carnicé es deixa aconsellar pels amics i companys de l'Acadèmia de "Belles Arts" de la ciutat. Tots estan impregnats d'art, i d'una vitalitat artística que s'encomana. I l'Albert, s'enrola al seu manifest!

Amics belles arts: **“Car la vida és, en definitiva, allò que nosaltres voldríem que regalimés per cada pinzellada. Per a tothom que vulgui escoltar-ho, heus ací la nostra obra, la nostra lluita, la nostra veu feta color”.**

I el jove Carnicé vol un altaveu per expressar-se, petit altaveu encara que sigui. Les seves obres, algunes encara humides, amb l'última capa de pintura que correspon a l'última sessió encara fresca, surten de l'habitació de casa, i fan un viatge fins a la que serà la primera galeria on penjats d'uns fils, seran observats per ulls i ulls i ulls....

EL DEBUT

ALBERT CARNICÉ
EXPOSA A
L'ACADÈMIA DE BELLES ARTS
DE SABADELL
DEL 15 AL 27 DE JUNY DE 1974.

Corrents cap a la impremta.
Un bon catàleg, clar i concís
(en aquella època, corrien
rius de tinta, però blanca i
negra!) Això ja és una
realitat, qui ho havia de
dir!!! Dues setmanes en
cartell i varietat de
temes.....

El quadre escollit, no va ser
un paisatge, era un carrer. La
vida, la tertúlia al carrer d'aquells temps, era preciosa.

PRIMERES REACCIONS

El dia 15 de Juny del 74 una munió de gent va assistir a aquella exposició, Carnicé rebia les primeres reaccions de públic, família, entorn proper, I també, de la crítica! Felicitacions i critiques constructives que l'autor anava digerint mica en mica!

El seu mateix professor, Gubern constatava:

Carnicé dibuixa, sent el color, interpreta sensible la llum i l'ombra i pinta valent i decidit. Constitueix, per tant, un prometedor intèrpret i transmissor, i aquest present d'avui, avalat ja per tantes valuoses concrecions, garanteix un demà assaonat del tot”.

Aquella primera bona experiència a Belles Arts es va repetir al cap d'un parell d'anys a la Galeria GADEA, del carrer Sant Antoni, amb una mostra atrevida emmarcada de color blanc. Carnicé treia suc als seus quadres, i gaudia compartint aquell talent amb un públic que s'estava convertint amb fidel seguidor.

SEMBRANT LLAVOR

A LA “GALERIA ROVIRA”

I a partir d'aquí vindria la seva primera aparició a les Galeria Rovira del Carrer Sant Pere de Sabadell, on posaria la llavor d'una collita fidel, i ben plena

d'èxits al costat de galerista Rossita, marit i equip. Una cita anual que fa més de 30 anys que s'espera amb candeletes, i que ha esdevingut per a molts, un element més de les festes nadalenques a Sabadell.

Una porta sempre oberta a tothom, una invitació simpàtica al paisatge: “Aquestes festes quin regal faré, perquè no? Un Carnicé....”

UN BRINDIS AMB VI BO DE LA COLLA DEL RIBOT

Les inauguracions de les exposicions del Carnicé, sempre són un dia de festa, un dia senyalat. Un brindis amb cava, o, com en aquesta fotografia, un brindis de vi bo que raja d'un ribot fet per l'ocasió, i fent equilibris per no tacar-se, un pitet a banda i banda. Que a més d'un li queia la bava, contemplant els olis d'aquelles sortides de la Colla de Pintors del Ribot.

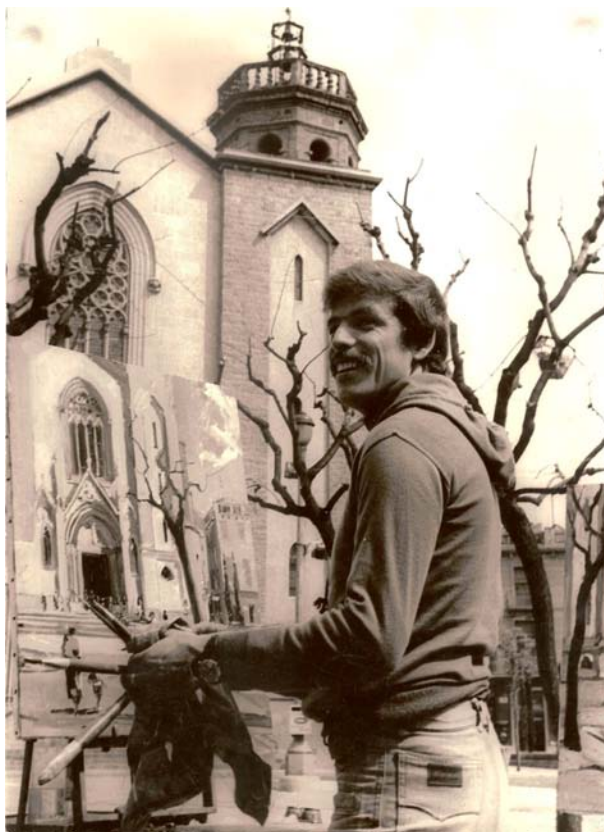
AL NATURAL

Carnicé sempre ha estat un pintor atret per la natura, un pintor natural, d'exterior, de sortir a cercar el tema, d'empapar-se d'allò viu, de parlar amb la gent, de tenir converses creatives i un feedback amb aquella persona que nota darrera, respiració al clatell mirant-li l'obra.... Rarament no se li escapa amb un somriure murri, un”Què et sembla? “

Què els sembla??? Aquí a la propera foto, al Concurs de Pintura Ciutat de Sabadell, amb un tema de ,la plaça Sant Roc, davant l'Església de Sant Fèlix, no podia deixar de somriure.

I no era per menys, aquest quadre li duria el Primer Premi, el primer atorgat a un pintor local Sabadellenc, en la història d'aquest certamen!!

I en aquest punt, permetin-me un “asterisc” per afegir-hi una de les seves pròpies expressions de satisfacció personal, una expressió que ens fa molta gràcia als que el coneixem de prop. *“Ui aquí, aquí estava al meu APOGEEEEOO!!!”*.

PINTANT A L'EXTERIOR

Segur que dels presents a la sala, si hi ha pintors, excursionistes i rodamóns, l'hauran trobat alguna vegada al mig del bosc, entre camins, al costat d'un riu plantat davant el cavallet.... **Joan Cuscó ja ho deia als 80's....**

Albert Carnicé és un esperit inquiet, agosarat... Veure'l compondre un quadre, captiva. En veure'l a qualsevol marc de la naturalesa, se'ns presenta com un altre ens, una part essencial del mateix entorn. El trasllat fidel del paisatge a la tela". (Cuscó, 1982)

Sempre troba la mirada adient, quelcom que l'atrapa, i allà s'hi queda durant hores i hores.

Ell mateix quan veu imatges com aquestes, ho té molt clar. Que aquesta experiència s'ha de viure, la vivència pictòrica al natural és única, és una motivació que no hi entén de paraules, només de sensacions, sentiments.

I l'Albert té la pell mol curtida!

FENT FRONT LA NATURA

Molts dels 365 dies de l'any l'Albert se'ls passa a la intempèrie, pintant. Ja sigui primavera, estiu, tardor o hivern. Enfrontat al temps, sigui fred, nevat, plujós, xafogós... Inquiet i amb un repte natural sempre constant. I Malgrat el pa que s'hi doni, i la inclemència que li planti cara, ell com aquest tema de pel·lícula, sempre ha pintat sota *"El cel protector"*. En un paisatge rural, agresta, o paisatge urbà, civilitzat.

I és que és així de cert, Carnicé no va tenir, no té ni tindrà obstacles meteorològics ni climatològics que el privin d'arribar a ls seus objectius pictòrics! Fa front a tot.... I la seva pell ho fa palès, amb un morè saludable de tant rodar i rodar.

Amb aquest tarannà mogut, a més de tota Catalunya de nord a sud i d'est a oest, també ha recorregut força Espanya, centrant-se en els paisatges d'Aragó, Andalusia, Cantàbria, Galícia i el País Vasc. La més recent, Itàlia, amb els seus Alps i canals venecians, que ara també tenen un espai a la seva obra.

Quan un està concentrat, abstret I abduït per la passió... no sent el fred ni el calor.

Esdevé immune i només pensa en el pinzell. Recordem que als artistes, les Musses els han de trobar treballant... i si Picasso va complir, serà per alguna cosa. Amb en Carnicé, no tenen problema! Sempre penca, és patidor de mena, i encara més, exigent.

Que no fa patxoca del tot? Doncs Pintem-li unes maraques a l'oli, va!!!!

COMPARTINT EL PAISATGE

Sonen els primers acords d'un tema del mític Antonio Machin, un artista que Carnicé duu molt al record. És la música que sonava a la seva infància amb la seva família, al seu barri, als envelats, aquell cantant morenet que dedicava un cant al "Pintoooooor que pintas con amor..... aquell que pintava angelitos negros....".

Si totes aquelles inclemències climatològiques que hem vist abans els semblen dures de suportar. Carnicé superats els 30 anys, i amb algunes exposicions exitoses a les espatlles, va haver d'encarar-se a una decisió personal molt important a la seva vida. Un assumpte que no admetia una resposta a lo Machin "Quizas quizás quizás", sinó un camí vital, un futur.

Els amics pintors i bankers li cantaven com a la cançó un... *"Estàs perdent el temps Carnicé, pensant pensant... En què fer"* . Endavant! Tu pots fer-ho, tu t'hi pots dedicar- de totes totes! Carnicé havia de fer un cop de cap.

O bé continuar treballant al Banc de Sabadell (inspector de caixes), amb una feina estable i compaginar-la amb la pintura? O llançar-se de ple a la seva gran passió, i dedicar-se única i exclusivament a ella? I Carnicé, amb molts "potsers" al cap.... Va decantar-se per la segona. I

aquí el tenim després de 30 anys de paisatges. Bravo! Si fins ara Carnicé havia volat arran de terra.... Amb bon paracaigudes.... Ara empenia el volt més alt de tots, el de "viure de la pintura", i convertir-se en ARTISTA, qué gran que sonava la paraula.... ARTISTA PINTOR.

I aquí va passar a ser assertiu de totes totes, com sempre decidit a preparar les teles i sortir a pintar per tenir “BON MATERIAL”. I moltes d’aquestes sortides, les feia amb Mestres, però per sobre de tot, amb AMICS. Ell era el més jove de tots, jove.... Però sobradament preparat, que li deien els amics!

Ho tenia tot controlat; pinzells, tubs de pintura, paleta, draps per eixugar, aiguarràs, teles, etc etc etc.... I un bon abric i gorra pel maleït vent i fred.

Acudits, cançons, imitacions, critiques i rumors.... Omplien les hores davant les teles. Uns més lents, altres més ràpids però tots ajudant l'altre, aconsellant-se mútuament... Però la gana sempre arribava! I el moment puro o pipa també i quadre fresc cap dins el cotxe... i “un moment o altre ja l'acabarem” això és un parell de sessions i ja ho tindríem! Un dels seus amics, Joan Soler i Gil, i el “caliqueño” en boca, com a company de viatge i de fatigues pictòriques, no s'amagava de reconèixer-ho així en aquella època:

“Al Carnicé se la de conèixer, és un pintor modest, sincer, il·lusionat com si fos un xaval, que sap pintar la natura com ningú.”

Carnicé ha compartit el paisatge amb els seus col·legues, ja sigui al natural en expedició o bé a les seves exposicions i expedicions, expedicions per anar a veure exposicions i saber fer d'altres.. De tot i de tots se n'aprèn! **Però Carnicé també ha compartit el sentiment per aquest paisatge amb el que més s'estima.**

COMPARTINT EL SENTIMENT

La seva família. Pares quan els tenia, germana Conxita, però sobretot aquest parell. La Mercè, la meva mare, i l'Elisabet, una servidora. S'imaginem la combinació de dues passions, la de la pintura, amb la d'allò per qui donaries la vida? Una explosió de sentiments que no s'expressen ni amb paraules ni amb pinzells.

La dona, Mercè.

La filla, Elisabet.

La Mercè va ser una musa pel Carnicé, però també un amulet. El va fer inspirar i li va portar sort. Feia unes hores que s'havien conegut i ja la duia a un concurs de pintura ràpida, concurs que va endur-se el primer lloc al podi! I al segon concurs, va passar el mateix, i al tercer.... Mercè, agafa el pinzell que sembla que el beneeixis!!!! Caram! Aquí hi havia TEMA..... I quin tema! Mai millor dit.... No hi havia "Quizás" que valguessin, Sí a tooooooot i endavant, que al cap d'uns anys d'exposicions, de perfecció, de sortides i més paisatges,.... Va treure el cap una nova pintora que també li prendria el pinzell. L'Elisabet es va sumar a aquella parella que recorria concursos, i dinars de germanor i molt bon rotllo.

- I a tu no t'agrada pintar, nena??? No pintes???

Quants cops havia aguantat el xàfec de la mateixa pregunta?? Quants?

El cert és que, aprofito l'estar aquí dalt davant de tots i davant de l'artista, per donar-li un agraïment. Gràcies a un pare pintor com ell, he vist la vida amb un altre color i una altra llum. M'ha fet adquirir una mirada més acurada al meu voltant, a agafar perspectiva, l'angle més correcte i a trobar la bellesa a llocs on sembla que no hi hagi de ser. I a estimar l'art, les tècniques, la nostra terra, i el paisatge de Catalunya i el de cims més enllà.

Des de ben petita, els records d'entrar a casa i sentir l'olor a pintura i a vernís, a fusta dels marcs, i a tenir finestres a la natura des del carrer Ribot i Serra.

Sempre he pensat que el Carnicé seria un bon mestre de pintura.

Segur que així com al Bonada o al Gubern,,,, ell tindria algun alumne entusiasmats, precoç, un petit Carnicé. Per cert! De petita, en aquelles sortides i certàmens de pintura ràpida de poble en poble, la tornada en cotxe sempre era en companyia.

REI DE CÒPES

I qui ens acompanyava al cotxe a les tornades? Una gran copa de primer o segon premi, o una placa, o fins i tot en una ocasió ben surrealista, un BÈ de quatre potes. Béeeee Carnicé, aquell Jurat es va prendre el cognom a la valenta oi senyor Carnicé???

on ho posaràs tot això? A l'estudi on hi ha col·lecció de mencions i guardons, la col·lecció de tota una vida. I per mencions també, les de La crítica d'art, que seguia fent els seus deures...

Una de bona, per tan sincera i espontània, la del **MERCADÉ: En art, no existeixen les mitges tintes. Es pot ésser més o menys pintor, bo, mediocre, o senzillament desafortunat. Però artista, el que se'n diu artista, és un do innat de l'individu. I Carnicé ho és, ja es prou sabut i comprovat!"**

I Carnicé feia sortides, i continuava amb les seves exposicions, cada cop ampliant més el radi de promoció. Sabadell, Terrassa, Sant Cugat, Castellar de Vallès, els clàssics, les exposicions que més s'estima per la seva gent, el seu públic vallesà.

I va començar la incursió a Barcelona (Passeig de Gràcia, galeries Augusta), a les altres províncies, cap a Andorra.... I més amunt fins a enfilars Madrid i Bilbao, i obrir portes al seu talent.

CAVALLET.....

I Pinta que pintaràs, tan sols li cal el cavallet, la paleta i el paisatge.... Ben lliurat a ell, amb una Tècnica que ell sempre ha definit com “Impressionista realista”.

I a dia d'avui, podem dir que les seves obres han travessat el bassal, ja que formen part de col·leccions d'Europa, Àsia i Amèrica. I així com en aquesta fotografia, el reflex de Carnicé es va repartint arreu. No calen llengües, a l'hora d'entendre la pintura, un art mundial, que per molts kms de distancia, el recorregut més curt que fa és

el d'arribar al cor. La nostra estimada crítica Rosa Ten, sempre tenia bones paraules per l'Albert:

ROSA TEN

“Treballador i entusiasta, s'entrega a la pintura amb amor i devoció. Sempre va en busca de la perfecció i de l'art amb majúscules.”

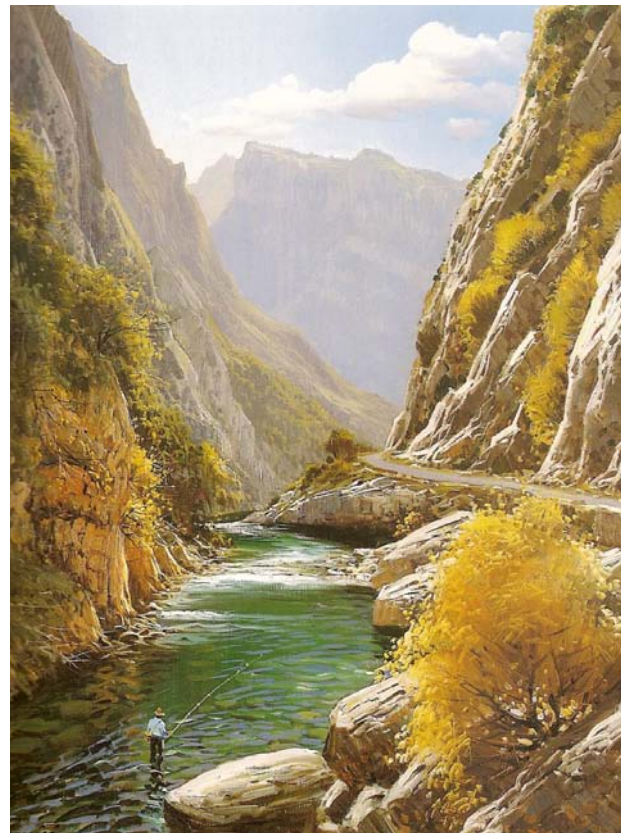
L'ESPERIT DE SUPERACIÓ

El que sí que sempre ha tingut ben present en Carnicé, és l'esperit d'auto superació, de mai dir prou, d'anar a més i més i més.... Piano a piano.... Però in crescendo!!!

D'un poble acompanyat d'un riu dels 70's a un paisatge similar de segle XXI. Els dos són Carnicés, viscuts i celebrats. Cada quadre, el seu moment.

Paisatge 1974.

Paisatge 2000.

Com els cracks. De lluitar per superar els reptes, d'aconseguir la llum que vol, de fer més proper el paisatge, d'alimentar-se de la crítica constructiva i la que no ho és tant, i sobreviure a qualsevol crisis, creativa i econòmica. Perquè per damunt de tot hi ha el SENTIMENT vers la seva pintura.

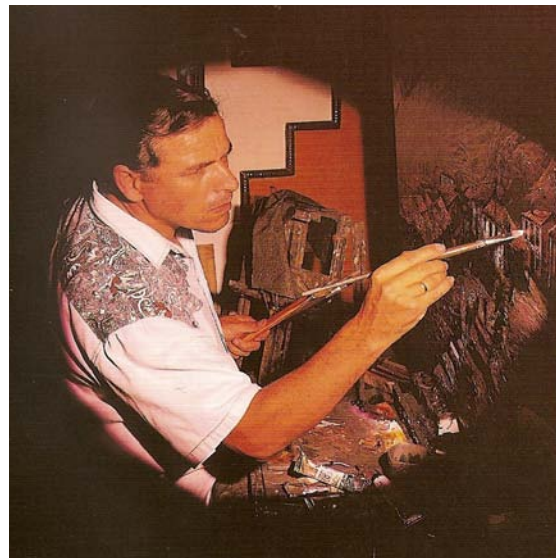
Com deia l'artista pintor i escultor Antoni Tàpies, que ens deixava fa uns dies amb un gran llegat, "*Encara no he pintat l'obra que estic buscant*"..... Doncs traslladin la frase a l'imaginari del Carnicé i el seu caràcter sacrificat, de millora constant. Aquest esperit de superació, aquesta persistència que tenen els cracks! I ell també, demà es llevarà ben d'hora ben d'hora ben d'hora....

Perquè ha de començar un quadre que té al cap, d'acabar un altre que li falta un retoc, marxar a pintar noséon, o ha de compartir amb els seus, les exposicions de galeries o de la GALERIA que és la vida, perquè els negres siguin més grisos, i els blancs tinguin tota la lluminositat possible.

CONCENTRACIÓ

I ESTUDI

Quan Carnicé està concentrat, no existeix per ningú. A l'estudi només sona música o la ràdio de fons.... I el fi so del pinzell o el carbó rasant la tela en ple dibuix. No hi ha lloc per a l'estorb.

Amb l'erosió del vent, de la pluja, del seu públic, de la seva història, de la seva tradició, els quadres de carnicé s'erigeixen com una formosa muntanya de Montserrat.

Com SERRASSANTA, que també li va dedicar unes paraules:

Mi colega Albert Carnicé tuvo la gentileza de enseñarme las obras que expone en la actual exposición. Mi opinión sobre ella es que sabe captar la poesía y el colorido del paisaje, con un dibujo recio y preciso, condiciones que le permiten alcanzar un alto nivel en el arte de la pintura.

CARNICÉ.

Més de 35 anys de llum i sentiment al pinzell, en honor i devoció al paisatge.

L'Enhorabona Carnicé, gràcies pare, per arribar fins aquí i seguir al peu del cavallet amb el mateix sentiment.

Elisabet Carnicé Domper

9 Febrer 2012

Sabadell

www.carnice.net